16/11/2022

Η επίσημη υποδοχή της τιμίας εμβάδας του Αγίου Σπυρίδωνος στον Χολαργό

/ Ενορίες

Η επίσημη υποδοχή της τιμίας εμβάδας του Αγίου Σπυρίδωνος επισκόπου Τριμυθούντος του Θαυματουργού θα πραγματοποιηθεί στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Παναγίας Φανερωμένης Χολαργού, την Κυριακή 20 Νοεμβρίου, στις 5.30 μ.μ. και θα ακολουθήσει ο Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός της εορτής των Εισοδείων της Υπεραγίας Θεοτόκου, μετ΄ αρτοκλασίας. Το ιερό αυτό κειμήλιο θα παραμείνει διά παντός στον Ιερό Ναό.

Πρόκειται για ένα από τα δύο «μύστια», δηλαδή υποδήματα όπου κατά παλαιά παράδοση οι Ιερείς φορούν στο ιερό λείψανο του Αγίου στο Προσκύνημά του στην Κέρκυρα και κατά περιόδους αλλάσσουν για να μεταδίδεται η ευλογία του Αγίου στους χριστιανούς.

Καθώς ξεκίνησε η πνευματική περίοδο της **νηστείας των Χριστουγέννων**, στον Ιερό Ναό τελείται καθημερινά το Ιερό Σαρανταλείτουργο, μέχρι τα Χριστούγεννα, ενώ κάθε απόγευμα της εβδομάδος μετά την υποδοχή της ιεράς εμβάδος θα τελεσθούν οι εξής Ιερές Ακολουθίες:

Κάθε απόγευμα (5.00 μ.μ.) ο Εσπερινός. Αμέσως μετά :
Δευτέρα 21/11 : Η Παράκληση του Αγίου Σπυρίδωνος
Τρίτη 22/11 : Οι Χαιρετισμοί του Αγίου Σπυρίδωνος
Τετάρτη 23/11 : Η Παράκληση της Υπεραγίας Θεοτόκου
Πέμπτη 24/11 : Το ιερό Μυστήριο του Ευχελαίου
Παρασκευή 25/11 : Τα Εγκώμια του Αγίου Σπυρίδωνος

Ακολουθεί το μήνυμα του π. Συμεών Βενετσιάνου, από τον Ιερό Καθεδρικό Ναό Παναγίας Φανερωμένης Χολαργού:

Μόνον οι λέξεις χαρά, ευλογία, ευγνωμοσύνη μπορούν να περιγράψουν τα αισθήματα του ευσεβούς λαού της περιοχής μας, λόγω της άφιξης στον Ιερό Ναό μας, της Παναγίας Φανερωμένης Χολαργού, της τιμίας εμβάδος του Αγίου Σπυρίδωνος του Θαυματουργού. Πρόκειται για ένα από τα δύο «μύστια», δηλ. υποδήματα, όπου κατά παλαιά παράδοση οι Ιερείς φορούν στο ιερό λείψανο του Αγίου στο Προσκύνημά του στην Κέρκυρα και κατά περιόδους αλλάζουν για να μεταδίδεται η ευλογία του Αγίου στους χριστιανούς.

Το σχετικό αίτημα του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου μας μετέφερε με πατρικό ενδιαφέρον ο Μακ. Αρχιεπίσκοπος μας Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος Β΄ προς τον Σεβασμιωτάτου **Μητροπολίτη Κερκύρας**, Παξών και Διαποντίων νήσων κ. Νεκτάριο, ο οποίος με τη σειρά του το ενέκρινε, άμεσα και με χαρά, και έτσι το ιερό κειμήλιο βρίσκεται για πάντα στο Ναό μας.

Παρόμοια γεγονότα συχνά συμβαίνουν στον εκκλησιαστικό χώρο, προσφέροντας τη δυνατότητα στους πιστούς να αντλήσουν αληθινή δύναμη και ελπίδα για τον καθημερινό τους αγώνα μέσα στη σκληρότητα της ζωής. Δυστυχώς όμως, κάποιες υπερβολές εκ μέρους ορισμένων πιστών, κληρικών και λαϊκών, δίνουν αφορμή και για ορισμένες αρνητικές κριτικές, όχι πάντοτε καλόπιστες, που φθάνουν στο σημείο να κατηγορήσουν τους πιστούς ακόμη και για μια μορφή λατρείας προς την ύλη!

Τί συμβαίνει τελικά; Είμαστε οι Χριστιανοί «ειδωλολάτρες», έστω και με εισαγωγικά στη λέξη; Ας επιχειρήσουμε να ξεδιπλώσουμε ορισμένες σκέψεις:

Ο κόσμος γύρω μας δεν είναι αποτέλεσμα τυχαιότητας. Ο Ίδιος ο Θεός έπλασε τον κόσμο –«καλώς λίαν» κατά το βιβλίο της Γενέσεως- και τον άνθρωπο, ως κορωνίδα της δημιουργίας. Η παρακοή και η πτώση των πρωτοπλάστων συμπαρέσυρε ολόκληρη την κτίση, η οποία επαναστάτησε εναντίον του αποστάτη ανθρώπου και πλέον συστενάζει και συνωδίνει» με τον άνθρωπο, κατά τον Απόστολο Παύλο.

Ο ερχομός του Χριστού στον κόσμο αποκατέστησε τη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, με τον συνάνθρωπο, με τον εαυτό του, με την κτίση. Ο Κύριος αγίασε τα πάντα με το πέρασμά Του, περπάτησε ανάμεσά μας, ευλόγησε τους άρτους, γαλήνευσε τη θάλασσα, δίδαξε τα πλήθη με το παράδειγμα του σποριά, θαυματούργησε ακόμη και με τα ενδύματά Του – «μία γυναίκα που υπέφερε από

αιμορραγία εδώ και δώδεκα χρόνια... πλησίασε και άγγιξε την άκρη από το ρούχο του Ιησού και αμέσως σταμάτησε η αιμορραγία της» (Λουκ.8,43-44) .

Οι πρώτοι χριστιανοί θεωρούσαν ως θαυμαστή ευλογία ακόμη «και αν η σκιά του Πέτρου πέσει σε κάποιους από αυτούς, όταν ερχόταν ο απόστολος» (Πράξ. 5,15). Αλλά, και στους νεώτερους χρόνους, πληθώρα θαυμαστών γεγονότων έχουν καταγραφεί (και καταγράφονται διαρκώς) κατά την προσκύνηση ή και την απλή επαφή με ιερά αντικείμενα, τα οποία μεταβάλλονται σε φορείς της θείας χάριτος.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πολύ γνωστή θεραπεία του παραλύτου ασθενούς, που νοσηλευόταν δίπλα στον Άγιο Νεκτάριο, όταν η νοσοκόμα που βοηθούσε στην φροντίδα του σκηνώματος του Αγίου μόλις εκοιμήθη, ακούμπησε για λίγο επάνω στο κρεβάτι του ασθενούς την φανέλα του Αγίου.

Η Εκκλησία, ως σώμα Χριστού, βλέπει την χρήση του κόσμου ως ευχαριστιακή και την θεία λατρεία ως πράξη δοξολογίας και ευγνωμοσύνης προς τον Θεό. Γι’ αυτό και χρησιμοποιούμε το κρασί,το ψωμί, το νερό, το λάδι, τις αρωματικές ουσίες, το αλεύρι, το σαπούνι, το κάρβουνο και τόσα ακόμη. Όλα ο Θεός τα έπλασε, Του ανήκουν, Του τα προσφέρουμε! «Τά σά ἐκ τῶν σῶν Σοί προσφέρομεν», αναφωνούμε στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Ο άνθρωπος είναι σώμα και ψυχή. Έτσι ζει, έτσι λατρεύει τον Θεό. Μετέχουμε στις ιερές τελετές της Εκκλησίας με όλες τις αισθήσεις μας: Βλέπουμε τα τεκταινόμενα, ακούμε τα ψαλλόμενα, σιγοψιθυρίζουμε τους ύμνους, οσμιζόμαστε το θυμίαμα, προσκυνούμε τις εικόνες, γευόμεθα τον Αγιασμό, τους άρτους, τη θεία Κοινωνία. Χαιρόμαστε την παρουσία μας στο Ναό, βιώνουμε τον συγκλονισμό της κάθε στιγμής, έχουμε ακουμπήσει την ελπίδα μας στον Χριστό, γνωρίζουμε ότι τώρα πια είναι το Σώμα Του και το Αίμα Του μέσα στο Ποτήριο της Ευχαριστίας και η πίστη μας δεν διαψεύδει τις προσδοκίες μας!

Εκατοντάδες χρόνια τώρα «προσκυνούμε τον Θεό και τιμούμε τους Αγίους ως γνήσιους θεράποντες Αυτού», θα μας πει το «Συνοδικόν της Ορθοδοξίας», που περιλαμβάνει τις αποφάσεις της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου και των Συνόδων του 14ου αιώνα, αναφορικά με την τιμή προς τις ιερές εικόνες, και έτσι «κηρύσσομεν Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν καί τούς αὐτοῦ ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν ναοῖς, ἐν εἰκονίσμασι».

Ως συνέχεια των ανωτέρω, σε κάθε πράξη της ζωής μας καλούμε τον Ιερέα να ευλογήσει ένα νέο ξεκίνημα, να αγιάσει την πορεία μας: Το νέο σχολικό έτος, το σπίτι, το κατάστημα, το αυτοκίνητο, το εργοστάσιο, το νοσοκομείο, το στρατόπεδο, την κτηνοτροφική μονάδα, τη γεωργική παραγωγή, τον κόπο και τον

μόχθο κάθε εργαζόμενου. Με όλα τούτα η μητέρα Εκκλησία μάς διδάσκει την εύλογη χρήση των πραγμάτων του κόσμου και όχι την καταδυνάστευση της δημιουργίας. Γι’ αυτό και καθημερινά προσευχόμαστε στις ιερές Ακολουθίες «ὑπέρ τοῦ σύμπαντος κόσμου», αφού «η καρδιά που έμαθε να αγαπά, λυπάται για όλη την κτίση», κατά τον Άγιο Σιλουανό τον Αθωνίτη.

Όσον, λοιπόν, αφορά στην τιμητική προσκύνηση των ιερών εικόνων, των λειψάνων και των κειμηλίων, η Ορθοδοξία μάς ξεκαθαρίζει ότι τιμούμε τις εικόνες, αλλά φυσικά δεν τις λατρεύουμε. «Ἡ τῆς εἰκόνος τιμή ἐπί τό πρωτότυπον διαβαίνει», μάς λέγει ο Μέγας Βασίλειος. Στο Ναό ή στο σπίτι μας, ασπαζόμενοι μία ιερά εικόνα, αποδίδουμε τα αισθήματα τιμής, δοξολογίας, ευχαριστίας στο ιστορικό και αγιασμένο πρόσωπο που παριστάνεται. Δεν ταυτίζεται η εικόνα με το πρόσωπο, αλλά μάς υπενθυμίζει το πρόσωπο και μάς καλεί σε προσευχή.

Είναι δε σαφής η διαφορά της εικόνας από το είδωλο, αφού η εικόνα παρουσιάζει κάποιο πρόσωπο που όντως υπήρξε, ενώ το είδωλο αναφέρεται σε φανταστικές, ανύπαρκτες μορφές. Ο Χριστός, με την ενανθρώπησή Του, έσωσε τους ανθρώπους από την πλάνη των ειδώλων και μάς δίδαξε την προσκύνηση του αληθινού Θεού.

Κατά συνέπεια, ο σεβασμός μας προς τα ιερά κειμήλια σε καμία περίπτωση δεν έχει λατρευτικό χαρακτήρα. Προσερχώμεθα με πηγαία και αληθινή πίστη, χωρίς ακρότητες και φανατισμούς, με ταπείνωση και ευλάβεια, για να προσκυνήσουμε τον Θεό και να τιμήσουμε τους Αγίους Του. Με την προσκύνηση λαμβάνουμε δύναμη, ελπίδα, αισιοδοξία, κουράγιο και χάρη, όχι «μαγικά», αλλά με τον πνευματικό και ουσιαστικό τρόπο που απολαμβάνουμε στον ευλογημένο χώρο της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Κάνουμε τον Σταυρό μας και, καθώς βγαίνουμε από τον Ναό για να συνεχίσουμε τον αγώνα της ζωής, ξέρουμε πως δεν είμαστε μόνοι. Το χέρι του Θεού προπορεύεται! Οι αγωνίες μας εξακολουθούν να υπάρχουν, μόνο που τώρα έχουν ζυμωθεί με τη δύναμη της προσευχής, την χάρη του Θεού και τις ικεσίες των Αγίων!

Διαβάστε περισσότερα ΕΔΩ